

bi jih videl, vendar se je popolnoma zadovoljil z lepim razgledom in s pogledom na prelep travnik, na katerem se je paslo pet različno velikih srn. Ob 11. uri je bil pri domu kulturni program, ki je bil namenjen predvsem obiskovalkam, prijeten pa je bil tudi za obiskovalce. Vreme je bilo ves dan lepše, kot so napovedovali vremenarji, tako da so obiskovalci gore obračali obraze k soncu, da bi jim čimprej zbrisalo zimsko bledico z lic.

Zadovoljni so se planinci vračali v doline in nekateri od njih premišljevali: na plakatu, ki je vabil na Šmohor, je pisalo »Na svidenje na Šmohorju«, zdaj pa bi bilo treba dodati »tudi prihodnje leto«.

Stanč

Turni smuk Rodica 1991

V prijetnem zgodnjepomladanskem dnevu sedimo na Suhi in lovimo tople sončne žarke, čaj in šilce žganega pa nam krepita dobro voljo. Turni smuk z Rodice je danes. Večji del smuka je za nami, zato še toliko raje posedimo pred stanom **Anžlinovega Franca**. Kramljamo s prijatelji, s katerimi se vidavamo morda le tu, in opazujemo turne smučarje, ki se v dolgih lokih spuščajo po danes idealnem snegu z Rodice. Drugim mahamo v pozdrav z željami po snidenju prihodnje leto. Oni, ki hodijo na Rodico že vrsto let, obljubljajo, da pridejo spet, tisti ki so prvič, so navdušeni. Spominska lesena medalja je presenečenje, za nekatere morda prva medalja v življenju in jim je zato še toliko bolj pri srcu. Kar obsedeli bi tu na Suhi pri prijaznih domačinih, vendar nas čaka še del smuka skozi gozd in potlej po gozdni cesti prav v dolino.

Turni smuk z Rodice je bil letos že 15. po vrsti; vse od leta 1977 so se vrstili. V začetku je bilo smučarjev manj, z leti razmaha turnega smučanja in z vedno boljšo organizacijo pa je obisk vse večji. Nekatera leta seveda vse ni bilo tako idealno kot letos; včasih smo turni smuk morali prestaviti zaradi slabih snežnih razmer ali slabega vremena. Leta 1988 je smuk uspel šele ob tretjem terminu. Vemo, da so bile nekatere zime skope s snegom, a tudi ta leta je smuk bil, čeprav včasih (1983, 1990) bolj v družinskem – društvenem krogu. Nasploh pa je turni smuk z Rodice zelo priljubljen, saj je bil obisk v idealnih razmerah, kot so bile leta 1987 in letos, naravnost fantastičen: čez dvesto ljubiteljev turnega smučanja se je spustilo z vrha Rodice.

Za turni smuk z Rodice že lahko rečemo, da ima svoj značaj in ugled. Po obisku, priljubljenosti in odmevnosti je po mojem mnenju pred njim le še klasični Triglavski turni smuk. Temu botruje sorazmerno kratek in ne pretežak pristop, pri katerem nam seveda pomagajo žičničarji z Vogla, ki nas s popustom prepeljejo precej visoko, čudoviti smučarski tereni z vrha Rodice prav do doline in seveda nepozabno srečanje na Suhi. Tega seveda ne bi bilo brez naših neumornih **Franca Podlipnika**, čigar stan je na dan smuka last nas vseh, **Janka Lapajne**, ki je »spiritus movens« organizacije smuka, ter še drugih prizadevnih članov PD Bohinjska Bistrica in AO Bohinj.

Martin Šolar

Velika gostija pri Sedmerih

»V soboto sem šla na Triglav. Pri Sedmerih je bila velika gostija. Jezera so dvignili in pod njimi postavili gorilnike. Jezera so zavrela, v vrelo vodo so vrgli zelenjavo, po eno Argo kocko in nekaj krav. Potem so člani gorske reševalne službe zastonj delili juho.«

Če take in podobnih zgodb ne bi bil vesel sam baron Münchhausen, naj mu konj ostane privezan na cerkvenem zvoniku!

To zgodbo o triglavski pojedini je poslala Mateja Ahlin iz Šentruperta na Dolenjskem na prireditelju »Ključec v Mirni na Dolenjskem« in natančno 1. aprila zvečer so jo na mirenski prvoaprilski proslavi razglasili za zmagovalko v tekmovalni skupini »navadne laži« in s tem za nosilko častnega naslova Slovenski Ključec 91.

(Dolenjski list)

Klic pomladi

Pomlad: zvončki, trobentice, teloh, mačice... Le kdo bo doma! Gremo v hribe! Tokrat smo se odločili za Mrzlico in Kal. Z avtobusom smo se pripeljali do Podmeje, tam izpraznili nahrbtnike in napolnili želodce. Po lepi poti smo se nato odpravili proti Mrzlici. Krajši počitek – in že smo se spustili proti Kalu. Na vsakem koraku pomlad, čeprav smo čez 1000 metrov visoko. Ko smo hodili med leskami, se je prašilo kot v mlinu. Le da nismo bili beli, ampak rumeni. Na Kalu smo se igrali, žigosali dnevnik in kar nič se nam ni dalo v dolino. Po suhi travi smo »pridršli« v Čeče, kjer nas je že čakal šofer Zdravko.

S pomladjo v laseh in v pljučih in z dvema žigoma v Zasavski transverzali smo se vrnili na Senovo.

Planinci OŠ XIV. divizije
Senovo

Veste, kje je Ramšakov vrh?

V Krajevni skupnosti Vinska gora je bilo lani ustanovljeno planinsko društvo; osamosvojila se je sekcija, ki je poprej delovala v okviru Partizana. Člani te sekcije in sedaj društva so daleč naokoli znani po svojem aktivnem delu. Leta 1983 so uredili planinsko pot, ki vodi po obrobju krajevne skupnosti – Vinskogorsko pot. Poskrbeli so za markacije in izdali vodnik po poti. Vodnik ni samo opis poti, temveč nas opozarja tudi na znamenitosti in naravne pojave tega predela. Pot je zelo razgledna in nam odpira popolnoma nov svet sredogorja.

Že več let vsako leto organizirajo pohod oziroma vzpon na Ramšakov vrh, ki je ena izmed osrednjih točk Vinskogorske planinske poti. S tem skušajo opozoriti širšo planinsko javnost na planinsko pot in na lepote svoje krajevne skupnosti.

Letošnji pohod je bil prve dni februarja, udeležili

lo pa se ga je 130 pohodnikov, ki so prišli od blizu in daleč, tudi iz Maribora.

Pohod se je pričel pred osnovno šolo, od koder so se pohodniki povzpeli do cerkve, kjer se že odpirajo pogledi po Vinski gori in okolici; še lepši so razgledi z Gonšarjeve peči, ki je bila naslednja točka pohoda. Pot so nadaljevali do Vihrove jase, kjer se odprejo razgledi na Šaleško dolino, Mozirske in Savinjske Alpe. Od tu je vodila pot na Radoč (930 m) in se končala na Ramšakovem vrhu (969 m). Na vrhu so pohodniki dobili poseben, spominski žig v lično izdelane kartončke, pohodniki, ki so že večkrat opravili pohod, pa so dobili posebne spominske značke. Za pohodnike je bil v prelepem nedeljskem dopoldnevu prijeten dveurni pohod z prekrasnimi razgledi.

Na letni konferenci PD, ki je bila sredi februarja, so pozitivno ocenili izvedbo pohoda. Ugotovili so, da je na pohodu vedno več pohodnikov in da so vsi zelo zadovoljni. Marsikateri se tudi še pozneje sam odpravi na Vinskogorsko pot. Prav tako so pozitivno ocenili lanski pohod krajanov na Triglav. Izlet je imel v kraju velik odmev in izražena je bila želja, da bi tako organizirali še več akcij.

Posebno priznanje zasluži lanskoletna prireditelja »Spoznamo stare običaje«. Planinci so lani prvič organizirali prikaz starih običajev in tekmovalje v različnih spretnostih – recimo, kdo bo na starinskih saneh najhitreje prišel na vrh hriba ali katera ekipa je najbolj močna v vlečenju vrvi. Mlajši so spoznali, kako se je včasih delalo, koliko truda je bilo potrebno pri različnih kmečkih opravilih, starejši pa so se zabavali ob igranju. Planinci, domači fantje, so s to prireditvijo uspeli; splošna zahteva je, da mora postati tradicionalna. Glavna vrednost prireditve pa je, da se s tem obudi spomin, da ne potone v pozabo staro kmečko delo, da se poudari veličina kmečkega dela.

V Vinski gori torej deluje skupina fantov in deklet, ki je zelo zagnana pri svojem delu, zato pričakujejo, da bodo uspehi društva pod vodstvom **Mirana Lesjaka** letošnje leto še večji, kot so bili lani.

Franc Ježovnik

Upokojenci na Liscu

V soboto, 16. marca, je skupina 44 železniških upokojencev Hrvaškega železniškega gospodarstva iz Zagreba obiskala Lisco (947 m), biser Zasavskih gor. Njihov cilj je bil Tončkov dom na Liscu, kjer so jim domačini pripravili v lepo pripravljeni jedilnici sprejem. Obiskovalci so bili navdušeni nad lepo urejeno in čisto okolico, nad razgledi daleč naokrog in nad poletji z zmaji, kjer so se udeleževali zagrebški in mariborski letalci. Uživali so kajpada tudi ob lepem spomladanskem cvetju, ki pa je – tudi zaradi prijazne prošnje vodje potovanja – ostalo le na ogled njim in vsem drugim, ki te dni prihajajo na Lisco. Zagrebčani so bili tako navdušeni nad slovensko gorsko pokrajino, da so že pred koncem izleta na Lisco sklenili pripraviti naslednji svoj izlet bodisi na Kum bodisi v Logarsko dolino.

Josip Sakoman

Pohorsko srečanje »železničarjev«

V organizaciji Planinskega društva Železničar iz Maribora je bilo 6. aprila na Pohorju srečanje planincev-železničarjev Slovenije in Hrvaške. Organizatorji bi pravzaprav morali biti člani PD Železničar iz Ljubljane, vendar so zaradi preobremenjenosti prosili, naj njihovo vlogo prevzamejo Mariborčani. Na srečanju niso bili edine železničarji-planinci iz Gospiča, vzrok za njihov izostanek pa ni znan. – Srečanje, na katerem ni bilo (vsaj predstavljenih) vodilnih struktur iz železniškega gospodarstva, je bilo prijetno: ob pesmi in glasbi, pa tudi tombola je bila, ki je prisotne razveselila z nagradami. Na Pohorju je bilo vreme lepo, ob koncu srečanja pa je začel naprej padati dež, nato dež, pomešan s snegom in naposled sneg.

J. S.

Šest tipov spalnih vreč

V Tovarni prešitih odevi Odeja iz Škofje Loke ta čas izdelujejo šest vrst spalnih vreč, od takih, ki so prej rjuhe kot spalne vreče in jih uporabljamo v toplih planinskih kočah, do takih, v katerih je mogoče spati na prostem. Vsaka od teh šestih vreč ima svoje ime za lažje razpoznavanje.

Krištof je spalna vreča iz stoodstotne bombažne tkanine s prevleko za zglavnik. 260 krat 90 centimetrov velika vreča je nadomestek za posteljno perilo v planinskih kočah, počitniških prikolicah in na taborjenju. Zložiti jo je mogoče v vrečko, v kateri se tudi kupi, tako da v nahrbtniku zavzame prav malo prostora.

Tomaž je 240 krat 72 centimetrov velika tenka spalna vreča iz prešite poliamidne tkanine na zunanji in stoodstotne bombažne tkanine na notranji strani. Mehko stogramsko polnilo PES v sredini vreče je vzdolžno prešito in služi tudi kot toplotna izolacija. Tudi to vrečo je mogoče zložiti v priročno majhno vrečko.

Vagabund je debelejša 190 krat 72 centimetrov velika spalna vreča, izdelana na obeh straneh iz bombažne tkanine. Lahko jo uporabimo kot navadno spalno vrečo, kot prešito odejo ali pa dve vreči z zadrgo združimo v eno za dve osebi.

Kamp I je topla in lahka, 190 krat 72 centimetrov velika spalna vreča, izdelana z zunanje strani iz vodoodbojne, z notranje strani pa iz bombažne tkanine, medtem ko je polnilo iz vlaken PES, ki jih je 200 gramov na kvadratni meter. Spalno vrečo je mogoče zelo enostavno zviti in zložiti v vrečo.

Kamp II je enako široka in 40 centimetrov daljša od spalne vreče Kamp I. Razlika med obema je tudi ta, da slednjo zvijemo v kapuco in prepašemo v majhno torbo.

Potepuh je 230 krat 82 centimetrov velika spalna vreča za spanje na prostem. Zunanja stran je iz vodoodbojne tkanine, na notranji strani pa je bombažna tkanina. Vreča je v obliki kokona, polnilo pa je iz vlaken PES, ki jih je 300 gramov na kvadratni meter.